

ပုဏ္ဏားမိ ပုဏ္ဏား

စိတ်ချင်းသိ... နှလုံးသားချင်းညီ

အခန်း (၁)

““မြင့်မိုရ်ထိုရ်” လို့ ခေါ်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ခေါ်ရပြုရ လွယ်ကူအောင် ... ကျွန်မ စာသင်နေကျ ကလေးတွေခေါ်သလိုပဲ ... တီချာထိုထို ... လို့ ခေါ်နိုင်ပါတယ်ရှင် ...”

ထို့ စကားအဆုံးမှာ ကလေးတွေရဲ့ အဖေဖြစ်သူက ခင်မင်ရင်းနှီးလိုသော အပြုံးတစ်ခုနှင့် ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြပါသည်။ “သူဌေး ... သူဌေး ...” ဟု သူ့အလုပ်သမားတွေက ဝိုင်းဝန်းထောပနာပြုခေါ်ဝေါ်နေကြတဲ့ ... “ဦးမင်းမော်” ဟာ ခပ်ငယ်ငယ် အရွယ်ဟု သာ ထင်ရဆဲပါလား ...။ ရှိရင်းစွဲ အသက်ထက် ရုပ်ကိုက နုပျိုနေတာပဲ ဖြစ်မှာပါ ...။ ဦးမင်းမော် ဆိုသူဟာ ဒီလောက်ကြီး မငယ်လှတော့တာ ... ထို ... သိပါသည်။ သိပ်ကြီးလည်း မကြီးလှသေးတာကိုလည်း ထိုက သိပြန်ပါသေးသည်။ ဒါနဲ့ များ ... ရှေးခေတ်အခါက အသက် (၆၀) (၇၀) အရွယ် သူဌေးမင်းကြီးများကို ခေါ်ဝေါ်သလို ... “သူဌေး ... သူဌေး” တဲ့ ...။ ရယ်စရာကြီး ...။ ထိုကတော့ ... မခေါ်နိုင်ပါဘူး ...။

“အာ ... ဟုတ်ပါပြီ ... တီချာထိုထိုကို ကျွန်တော် ပြောစရာလေးတွေ ရှိသေးပါတယ် ... ပထမ ... ကျွန်တော် ပြောထားတာ ... ကလေးက နှစ်ယောက်နော် ... ခုတော့ တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်သွားပါတယ် ... အဲဒါ ...”

ထိုက မျက်ခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို မြှင့်တင်ကာ ဦးမင်းမော်ကို ကြည့်လိုက်မိလျှင် ... ဦးမင်းမော်က ခပ်မြန်မြန်ပင် ...

“တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သွားလို့ ... Fees (ကျူရှင်လခ) က တစ်ယောက်စာပဲ ဖြစ်သွားမလားလို့ ... လာမသင်နိုင်တော့မှာ မျိုးတော့ မရှိစေချင်ပါဘူး ... အရင် ပြောထားတဲ့ အတိုင်း ... နှစ်ယောက်စာ တစ်ဝိုင်းစာနဲ့ ပဲ ... လာသင်ပေးပါလို့ ... မေတ္တာရပ်ခံပါတယ် ... တီချာထိုက် အင်္ဂလိပ်ရဲ့ သိပ်ကောင်းတယ် ဆိုတာ ... တီချာစိမ်းစိမ်းက ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောပါတယ် ... ဒီလို ဆရာမတစ်ယောက်ကို ... Fees အတွက် ကြောင့်တော့ ကျွန်တော်တို့ က လက်လွှတ်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား ...”

“Fees ကိစ္စက ခဏထားလိုက်ပါဦးရှင် ... ကျွန်မ သိချင်တာက ... ကလေးက နှစ်ယောက်ကနေ ... ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်တည်းပဲ”

ဦးမင်းမော်ရဲ့ မျက်နှာမှာ အနေရအထိုင်ရ ခက်ဟန်တွေ အနည်းငယ် ပေါ်လွင်သွားပြီးမှ ...

“ဒီလိုပါ ... ကျွန်တော်ကလည်း ကြားကောင်းအောင် စကားလှည့်မပြောတတ်တော့ ခက်တာပဲ ... ကျွန်တော့်သမီး အကြီးမကလေးက အင်မတန် ဂျီကျတဲ့ မိန်းကလေးပါ ... တကယ့် ဂျီလုံးလေးပါ ... အရင်က ဆရာမကြီး အန်တီရိုစ်ကို အဘွားကြီးမို့ ပျင်းလိုက်တာ ... အိပ်ချင်လိုက်တာလို့ အကြောင်းပြခဲ့ပေမယ့် ... တီချာထို့ကျတော့ ငယ်လွန်းလို့ တဲ့ ... သူနဲ့ မှ မတိမ်းမယိမ်းလို ဖြစ်နေလို့ တဲ့ ...”

“ဪ ... ကျွန်မက ... “ကေး” ထက် အနည်းဆုံး ဆယ်နှစ်ကျော်တော့ ကြီးပါလိမ့်မယ် ... ရွယ်တူတော့ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ... ကေးက ခုမှ (၁၅) နှစ် ပြည့်ရမှာ မဟုတ်လား ...”

ဦးမင်းမော်က အားနာသလို တစ်ချက်ရယ်လိုက်သဖြင့် ထိုလည်း လိုက်ရယ်လိုက်မိပါသည်။ ။

“ရပါတယ် ... ကိစ္စမရှိပါဘူး ... သူ လေ့လာပစ္စည်းပေါ့လေနော် ... ဒါမှ မဟုတ် ... ဦးမင်းမော် အနေနဲ့ ... မောင်နှမ နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ အဆင်ပြေနိုင်မဲ့ နောက်ထပ် ဆရာမ တစ်ယောက်ယောက်ပဲ ရှာချင်တော့ တယ်ဆိုလည်း ... ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပါနော် ... ဘာမှ အားနာနေစရာ မရှိဘူး ...”

“ဟာ ... မဟုတ်ဘူး ... အဲဒီလိုတော့ စဉ်းစားမထားပါဘူး ... တီချာထို ပြောသလိုပဲ ... ကေး အနေနဲ့ ... သူ့မောင်လေးကို တီချာသင်နေတာတွေ တွေ့မြင်နေနိုင်တာပဲ ... သူ ချောင်းကြည့်နေမှာ သေချာပါတယ် ... ပူဇိုအတွက်ကတော့ ... တီချာထိုထိုကလွဲရင် ... နောက်တစ်ယောက် ထပ်ရှာဖို့ လုံးဝမရှိပါဘူး ... တီချာစိမ်းကလည်း ဒီလိုပဲ ပြောတယ် ... ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ မြင်ပါတယ် ... ပူဇိုကလည်း တီချာထိုကို သဘောကျတယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို လာပြောပြီးသွားပြီ ...”

လူကလေးက ဝဝလုံးလုံးလေးနှင့် သွားကျိုးလေးတွေ အကျဲသားပေါ်အောင် ရယ်နေတတ်သည့် ... (၇) နှစ် (၈) နှစ်အရွယ် ချာတိတ်လေးကို ပြန်မြင်ယောင်ကာ ... ထို့မျက်နှာလေးလည်း ပြုံးယောင်သမ်းလာသည်။ ။ “ပူဇို” ဟု ခေါ်သော ထိုချာတိတ်ကလေးကို “သင်္ချာ” နှင့် “ကျက်စာ” များ သင်ကြားမေးမြန်း တာဝန်ယူနေရသည့် “စိမ်း” က အစောကြီးတည်းကိုက ထို့ကို ပြောပြထားပြီးသားပါလေ ...။

“ကေး ဆိုတဲ့ ချာတိတ်မကတော့ ငါ့တပည့်လည်း မဖြစ်ဖူးဘူးဟာ ... လွယ်မဲ့ပုံလည်း မရပါဘူး ... ပူဇိုလေးကတော့ ချစ်စရာလေး ... သန္ဓေကိုက ကောင်းတာ ... တကယ့် လူလိမ္မာလေးပဲ ... အမေဆုံးသွားလို့ အမိအုပ်မကြီးခဲ့ကြရတာချင်းတူတူ ... အငယ်လည်း ဖြစ်ယောက်ျားလည်း ဖြစ်နေတဲ့ သူက လိမ္မာပြီး ... အကြီး မိန်းကလေးက

ဂျီလုံး ဖြစ်နေတာတော့ ငါလည်း မပြောတတ်တော့ဘူး ... ငါကတော့ အဲဒီဂျီလုံးအတွက် တာဝန်မရှိတော့ တော်သေးတာပေါ့ ... နင်နဲ့ တော့ ... တွေ့ပါလိမ့်မယ် ... မြင်နေရတာပဲဟာ ... အရင် ဆရာမကြီးနဲ့ တုန်းက ဘယ်လိုလဲဆိုတာ ...

သူက အင်္ဂလစ်ရှ်တော်မှ ... ဂုဏ်ရှိမယ် ... လူရာဝင်မယ်ဆိုပြီး တော်တာကတော့ သိပ်တော်ချင်တယ် ... ဒါပေမဲ့ မသင်ချင်ဘူး ... ပျင်းတယ် ... နတ်ရေကန်ထဲ ခုန်ဆင်းပြီးများ ပြုန်းခနဲ တက်လာနိုင်ရင် ... သူ့အဖေ သူဌေးရဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ကုန်ကုန် ဆိုတဲ့ အစားမျိုးထဲ ကပေါ့ ...”

စိမ်းကတစ်ဆင့် ... ကလေးတွေကို စာသင်ပေးဖို့ ... အကြောင်းကြား စကားပြောခွင့်ပန် ... ။ တယ်လီဖုန်းထဲကနေပဲ ဆက်ညှိကြ၊ ချိန်းကြ၊ သဘောတူကြ ... ပြီးပေမဲ့ ကလေးတွေရဲ့ အဖေဖြစ်သူနှင့် ထိုတို့ ဒီနေ့မှ ပင် တွေ့ဆုံဖြစ်ကြရတော့ခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။

ဟိုတစ်နေ့က ချိန်းခဲ့တဲ့ အတိုင်း ... ထို ... ဒီအိမ်ရောက်လာတော့ ... “အင်မတန် အလုပ်များ လှပါသည် ” ဆိုတဲ့ သူဌေးက မရှိ ... ။ ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ပဲ တွေ့ဖြစ်ခဲ့ရပါသည် ။ စိမ်း ကြိုပြောထားခဲ့တဲ့ အတိုင်းပင် ... ။ ပူဇိုလေးကတော့ ... ထိုနဲ့ ... မြင်လိုက်တာနဲ့ ကို အဖွဲ့ကျ ... ။ ကေးကတော့ ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်လာခဲ့သော်လည်း ... ကုလားထိုင်ထက်မှာပင် ဝင်မထိုင်ချေ ...။

ဆိုဖာခုံတစ်ခုရဲ့ နောက်မှီကိုပဲ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ထောက်,ကိုင်ကာ ... ဆိုဖာကြီးကို နှစ်ပတ် သုံးပတ် လှည့်ပတ်နေလျက် ... ။ အဲဒီထဲက ထိုသိခဲ့ပါသည် ... ။ ဒီ ဆယ်ကျော်သက်မကလေးဟာ ... ထိုနဲ့ တကယ့်ကို ရင်ဆိုင်ရတော့မဲ့သူကလေးပဲ ... ဆိုတာ ... ။ ဒီအိမ်သို့ ဝင်တော့မည့် ထို့

အတွက် ... သတိထား ... ဆက်ဆံရတော့မဲ့သူဟာ ... “သူဌေး” ဟု အများက ခေါ်ကြတဲ့ ဦးမင်းမော်လည်း မဟုတ်နိုင် ...။ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ အုပ်ထိန်းသူ အကြီးအကဲနေရာက ဆိုတဲ့ (ဦးမင်းမော်ရဲ့ အဒေါ်) “ဒေါ်မမကြီး” လည်း ပဲ သိပ်မဖြစ်နိုင် ...။ တခြား သွေးဝေးဝေး ဆွေမျိုး သားချင်းများ နှင့် ... အလုပ်သမားများကတော့ ထားလိုက်ပါတော့ ...။

အဓိက ပြဿနာရှင်ကလေးဟာ ... ကလေးမလေး “ကေး” ပဲ ဖြစ်နိုင်သည် ဟု ... ထိုက သေချာတွက်လိုက်နိုင်ပြီးပဲ ဖြစ်ပါသည် ...။

သို့ပေမဲ့ ထိုကလည်း ပဲ ... “ထို” လေ ...။ မြင့်မိုရ်ထိုရ်ဟာ ကိုယ်လျှောက်လှမ်းရမဲ့ လမ်းခရီးတစ်ခုမှာ ... မြင့်မားလှတဲ့ တောင်စဉ်ကြီးတစ်ခု ပိတ်ဆို့နေပါစေဦး ...။ ပေါက်တူး တစ်လက်နှင့် ... ပထမဆုံး မြေစိုင်တစ်ခဲကို စဖဲ့ချဖို့ ဝန်လေးတွန့်ဆုတ် စဉ်းစားနေတတ်တဲ့ သူမျိုးမှ မဟုတ်ခဲ့တာပဲ ...။

တောင်စဉ်ကြီးတစ်ခုလုံး ... မြေပြင်အတိ ... ချောမွေ့သွားစေရမည် ... ဟု အာမမခံနိုင်သော်လည်း ... ကိုယ်ဆက်လျှောက်သာနိုင်မည့် ... လမ်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးပဲရရ ... (ကိုယ့်မှာ တောင်ကိုဖြိုဖောက်ဖို့ ယန္တရား ...၊ မြေကော်စက်၊ မြေသယ်စက်တွေ မရှိသော်ငြား) ပေါက်တူးက လေးနဲ့ ပဲ ... လက်နဲ့ ပေါက်၊ပေါက် ... ရှေ့ဆက်သွားမည့်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည် လေ ...။

“ဒါဖြင့် ... ကျွန်မတို့ ညှိထားကြတဲ့ ... အချိန်နဲ့ နေ့ရက်တွေမှာ ... ဒီမှာ ကျွန်မစာလာသင်ပေးဖို့ ... အတည်ဖြစ်ပြီပေါ့နော် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အတည်ပါပဲ ... ရှေ့လာမဲ့ တနင်္လာညနေက စပြီး စဝင်ပေးနိုင်မယ် ထင်ပါတယ်နော်”

“တီချာစိမ်းကတစ်ဆင့် ... စကားပြောဆိုထားပြီး

လူချင်းမတွေ့ဖူးကြရသေးဘဲ ... တယ်လီဖုန်းနဲ့ ပဲ ... ဆက်သွယ်ပြောထားမိတာကို ... ခုလို ... လူတွေ စကားပြောကြည့်တော့ ... ဦးမင်းမော် အနေနဲ့ လည်း ပြန်ပြင်ချင်စိတ်များ ရှိလာဦးမလားလို့ ပါ ...”

“ဘာကိုပါလဲ ... ဪ ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... ဟုတ်တယ် ခင်ဗျာ ...”

ဦးမင်းမော်က အားနာသလိုလို မျက်နှာပေးနှင့် ခဏရယ်နေပြီးမှ ...

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီတစ်ခုတော့ အတော် အံ့ဩသွားပါတယ် ... ကျွန်တော်က တီချာစိမ်း သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ... အနည်းဆုံးတော့ တီချာစိမ်းလောက်တော့ ... ဟို ... အသံအနေအထားအရကလည်း လူကြီးဆန်ဆန်ပဲဆိုတော့ ...”

“ကေး လက်မခံချင်တာ ကလေးဘက်က အလွန်တော့ မဟုတ်လှပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်မလည်း မငယ်လှတော့ပါဘူး ... ကေးထက် ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက် ကြီးပါတယ် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ခုနက ပြောပါတယ် ... ဟုတ်တယ် ... ဒါပေမဲ့ ...”

ဦးမင်းမော်ရော ... ထိုပါ ... ရင်းရင်းနှီးနှီးပင် ပြိုင်တူရယ်လိုက်မိကြပါသည် ...။ ဦးမင်းမော်က ရယ်နေရင်းကပင် ...

“လောကမှာ ... အဲဒီလိုဘက်က ကံကောင်းနေကြသူတွေ အများကြီး ရှိပါလိမ့်မယ် ... ကျွန်တော့် ကလေးတွေအတွက် ဆရာမကတော့ ... ဘာသာရပ် ကျွမ်းကျင်မှုနဲ့ အသင်အပြ အစည်းအရုံးကောင်းဖို့ ပဲ လိုတာပါ ... တီချာထို့ကို ရှေ့တနင်္လာကစပြီး ... ကားစလွှတ်ကြိုပေးပါမယ် ... တီချာစိမ်းဆီ လွှတ်နေကျ ... ဦးအေးကြီးပဲ လာပါလိမ့်မယ် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ...”

တောင်စဉ်တန်းကြီး တစ်ခုကို ... ပေါက်တူးတစ်လက်နှင့်
လမ်းကြောင်းဖောက်ရှာဖို့ ဝန်မလေးတဲ့ မြင့်မိုရ်ထိုရ်ဟာ ... ကိုယ်ကြီး
စားနေတာကို လူမြင်လို့ မှ ... “ဟာ ... ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယကတော့ အပြည့်
ပါပဲလား” ဟု ချီးကျူးခံရဖို့ ထက် ... “ဟာ ... ဘယ်က၊ ကလေးလေးတ
စ်ယောက် လာဆော့နေသလဲ မသိဘူးဟေ့ ... ထိမိပြုမိပါ့မယ် ... သူ့လ
က်ထဲက ပေါက်တူးကို သိမ်းလိုက်ကြပါဟဲ့ ...” ဟု သာ အအော်ခံရမည့်
... ပုံမျိုးကလေး ဖြစ်နေခဲ့တာကတော့ ... ကိုယ့်ဘဝပေးကုသိုလ်ပင် ...

။

ဦးမင်းမော်ကတော့ “ကံကောင်းသူ” ဟု သတ်မှတ်ပါသတဲ့ ... ။ က
လေးဆန် နုနယ်လှသည့် ရုပ်ရည်မျိုးလေးကို မကြိုက် မနှစ်သက်ဘဲ
လူကြီးဆန်ဆန် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သည့် ရုပ်မျိုးပဲ ရချင်လှပြီဖြစ်တဲ့ မြင့်
မိုရ်ထိုရ်ကတော့ ... ဤအရာကို “ကံကောင်းမှု” ဟု
သတ်မှတ်မနေချင်ပါပေ ...။

ရယ်သံများ အရှိန်သေသွားကြစဉ်မှာ ... ထိုက ... “ပြန်” စကားစဖို့
ဟန်ပြင်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကိုပါ အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည် ။ ထိုအချိန်မှာ ပ
င် ... ထိုနှင့် ဦးမင်းမော်တို့ တွေ့ဆုံစကားပြောနေကြသည့် ... (ကလေး
တွေ စာသင်ဖို့ သီးသန့်နေရာလည်း ဖြစ်သည့်) စာကြည့်ခန်းတံခါးက ဖျ
တ်ခနဲ ပွင့်ဟလာကာ ...

“ကိုကြီး ... ဒီထဲမှာ လား ... ကျွန်တော် ပြန် လာပြီ ... ဆိုက် (Site)
ထဲက အကြောင်းလေး ပြောပြစရာတစ်ခုရှိလို့ ...”

“အေး ... ညီ ... လာခဲ့ကွာ ... ဝင်လာခဲ့လိုက် ...”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် ... ဦးမင်းမော် ...”

“ဦးအေးကြီး ပြန်လိုက်ပို့ပေးပါလိမ့်မယ် ...”

“နေပါစေ ... ဒီနေ့က အလုပ်စတင်တဲ့ နေ့လည်း မဟုတ်သေးဘူး ... အပြန်လမ်းမှာ ဝင်စရာလေးတွေလည်း ရှိနေလို့ ပါ ...”

“ဝင်စရာရှိလည်း ဝင်လိုက်ပါ ... စောင့်ပေးပါလိမ့်မယ် ... ဒီနေ့ကစပြီး ... ပြန်ပို့ပေးဖို့ ... ကျွန်တော် ပြောထားပြီးပါပြီ ...”

သူဌေးကလည်း ... သူ့ဆန္ဒမှ သူ့ဆန္ဒ ... ၊ ဇွတ် ... ။ အေးပေါ့ ... ဒီလိုဆိုတော့လည်း ... ကိုယ် သက်သာတာပေါ့ ... ။ ထိုက ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ရင်း ... ၊ အခန်းထဲ ဝင်လာသူထံ ... ဘာရယ်မဟုတ် ... မျက်လွှာလေးတစ်ချက် ပင့်တင်ရင်း လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည် ... ။ “သူဌေး” ဟူသော ခေါ်သံများ ချည်းကြားမှာ ... “ကိုကြီး” ဟု ခေါ်သူဟာ ဘယ်သူလဲ ... ရယ်လို့ ပါ ... ။ ကိုယ် သိမထား (စိမ်းကလည်း ကြုံပြောပြမထား) ရသေးသည့် အိမ်သားတစ်ယောက်ယောက်များ ပေပဲလား ... လို့ ပါ ... ။

ဟင် ... ။

ထို့မျက်ဝန်းလေးတွေ တဖျတ်ဖျတ်လင်းလက်ကာ ... နှုတ်ဖျားမှ လည်း နာမည်တစ်ခုကို အသံထွက်မိဘဲ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံလေး ခေါ်လိုက်မိစဉ်မှာ ... ထို့ကို မြင်သွားသည့် ဝင်လာသူကတော့ ... တစ်ချက်မျှ အကြည့်နှင့်ပင် ... ဦးမင်းမော်ဘက်သို့သာ ... မျက်ဝန်းပြန်ရောက်သွားလေသည် ။ သို့သော် ... သူ “တစ်ချက်မျှ အကြည့်” မှာ တစ်စုံတစ်ခုပါသွားမှာ တော့ ... ထိုက သေချာသည် ။

ဘာလဲ ... မမှတ်မိတာလား ... ။ မမှတ်မိချင်စရာလား ... ။ ငယ်ရုပ်မပြောပါနဲ့ ... မွေးကင်းစ ရုပ်မျိုးကတောင်မှ သေချာမပြောင်းချင်သေးသည့် မြင့်မိုရ်ထိုရ်ဟာ ... ဆက်ဆံသိကျွမ်းဖူးခဲ့သည့် “ငယ်ပေါင်း” တွေအဖို့ မမှတ်မိနိုင်လောက်စရာ ရုပ်မျိုးနဲ့ မို့လား ... ။ သူ့အနေနဲ့ ဆိုရရင်တော့ ဆက်ဆံဖူးရုံ ... သိဖူးရုံမျှကော ... က,တာမို့လား ... ။

ထိုကတောင်မှ ... အင်မတန် ကြည့်ကောင်း သားနားတောက်ပြောင်
လာတာရော ...။ ထို့လို “လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်ကလည်း ဒီရပ်” ဆို
တာမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ ... လူကြီးဆန်ဆန် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်
အသွင်ပြောင်း လာပြီဖြစ်တဲ့ သူ့ကို မှတ်မိနေရသေးတဲ့ ဟာ ...။ ပြီးကျ
တော့ ... ထိုတို့ ... မတွေ့ဖြစ်ကြတော့တာ ... ဘယ်နှနှစ်များ ရှိသေးလို့
လဲ ...။ ဆယ်နှစ်တော့ မရှိတတ်သေးပါဘူး ...။ ထိုများ လူမှားလို့ လား
လို့ ... ထင်ရအောင်ကလည်း ... ဘယ်နည်းနဲ့ မှ လူမမှား ...။ သူဟာ သူ
မှ သူ အစစ် ...။ “ချီးပေ” မှ “ချီးပေ” ...။

“ချီး(ချေး)ပေ ...”

*